

Csobánka Zsuzsa Emese

Outsider, 41

KJI munkái elé

Bennem egyre hosszabbra nyúlnak
a szalmabálák árnyékai,
nyár vége van, létem halkan neszez.
Öleltem már annyit, tudjam,
ha valaminek vége lesz,
és hazudni is kész voltam
a pirkadó parketta lépteit idegen lakásban.
Osonni az évszakok tanítottak,
41 év, a fenébe is, hogy lett ennyi most,
utánaszámoltam, de bárhogy forgatom,
a múltó lét számlákat nem fedez.

Villant a gép, laptop fényében ázom el,
lencsémeket ritkán mosdatom,
jobbára összekarcolt hangokra ébrednek.
Nappal építkezés folyik,
a szomszéd, hittem, távol él,
de a por napra nap belém költözik,
monoton épít bennem réteget.
Mire végre új alapom kész,
megint elillan egy tágas év,
rezignáltan várom a fényretereszt.

Van matrac fejem lehajtani.
Lennének nők, célok, munkába villamos.
Csak azt a sárga fényű gömböt tudnám feledni,
ami két pont között a legrövidebbre mos.
A szélben egy nejlön repül,
rögzítem mind az utcaköveket.
Már tudom, hiszem, látom, van kép,
mi létre szenderül... és mégis, uram.
Mondd, mi végre ez?

Te, aki látod, eddig hozzád szólani sem tudtam,
mondd, miféle tárlatot nyitsz te meg?
Éjszakába nyúló életem csupa fekete és fehér
színeket álmodik. Látod, nekem szépek ők.
Ne, ne is ellenkezz. Világod része, tehát létezik.

A megnyíló tükrök hullámtengerében
konferenciahívás és képernyőfotó.
Az én 21. századom.
Dokumentálom a létező teret-időt,
lázálmod, az életem.

Mondd. Tegyük fel, hogy létezem.
Miféle fészek az, amiben nem ül fióka?
Miféle illúziókkal etetsz,
amikor fölém hajolsz?
Látod, a kezemben ceruza, ecset,
ujjaim alatt billentyűzet sorol,
és fogtam tollat is.

De a vége mégiscsak annyi,
hogyan add meg nekem, kérek,
a szabadság csarnokának kulcsát:
az arany napok érett illatában
a belégzés és a kilégzés csöndjét
a zihálás helyett.
A pusztát tényként, hogy vagyok és élek.

Hívj, vagy törj szilánkosra, ígérem,
leszek kiállítótérben lengő fonál a rácsokon.
Hadd illeszem össze végre életem darabjait.
Vagy ha úgy van, maradjak raszteres,
a nap ragyogó műtárgya.
A föld megtart, életem, hát elhiszem.
Repülni kész vagyok,
kinyíló ablakom aranyport szítál a világra.

